

Arrest

nr. 295 703 van 17 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12 bus 11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juli 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker meldt zich op 30 juni 2022, samen met zijn Nederlandse partner, een eerste keer aan bij de administratieve diensten van de gemeente Tessenderlo om zich te informeren over een wettelijke samenwoning. Verzoeker kan hierbij geen binnenkomstdocumenten voorleggen.

1.2. Op 12 juli 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

1.3. Verzoeker en zijn Nederlandse partner doen op 21 december 2022 aangifte van huwelijk bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Tessenderlo. Na negatief advies van het parket op 30 mei 2023 wordt de afsluiting van het huwelijk op 1 juni 2023 door de ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd.

1.4. Op 10 juli 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar. Dit inreisverbod is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Beringen/Ham/Tessenderlo op 10.07.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/ verklaringen.

Aan de Heer:

Naam : [A.]

voornaam : [J.R.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Suriname

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.07.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.07.2020 dat hem betekend werd op 20.07.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij bijna twee jaar in België is. Uit zijn administratief dossier blijkt dat hij in 2016 naar Nederland gereisd is. Hij is in 2021 naar België gekomen door zijn vriendin, die hem naar hier gebracht heeft. Betrokkene verklaart dat hij een aanvraag tot verblijf in België gedaan heeft om met zijn vriendin samen te wonen, de genaamde [S.S.]. Zij hebben geen kinderen, hij stelt dat mevrouw [S.] in oktober een miskraam kreeg na drie maanden zwangerschap en dat hij de vader was.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene op 21.12.2022 een huwelijksaangifte in Tessenderlo deed met de Nederlandse mevrouw [S.S.]. Op 01.06.2023 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt (dd. 30.05.2023), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. De weigering van registratie van het huwelijk vormt aldus een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, Suriname, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw [S.] niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als mevrouw [S.] wisten dat het gezinsleven

in België vanaf het begin precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkenen in staat stellen om tijdens een scheiding in nauw contact te blijven met elkaar.

Betrokkene verklaart dat hij veel familie in België heeft: tantes, nonkels, neven en nichten. Het feit dat zij in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De bescherming die artikel 8 EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië) kan slechts van een door artikel 8 EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de verwantschapsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn familieleden in België zijn. Er blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn familie. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven dat moet worden beschermd.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben, hij stelt kerngezond te zijn. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62, § 2 en 74/11, § 1, alinea 1 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheids-beginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

"De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, tweede lid vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Eerste onderdeel,

Wat betreft de specifieke motiveringen; verzoeker betwist deze.

Artikel 74/11 §1 alinea 1 vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

Het gaat om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men het artikel toe) én wat de duurtijd betreft (drie jaar waarbij ook een kortere periode mogelijk is). Conform alinea 1 van vermeld artikel dient 'rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval'.

Het is geen toeval dat in de beslissing zelf geen melding wordt gemaakt van alinea 1 van vermeld artikel; de beslissing negeert dit artikel niet enkel door het niet te vermelden maar ook door er geen rekening mee te houden.

geen proportionaliteitsafweging; geen afweging die rekening houdt met de specifieke omstandigheden.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 2 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als enig motief het gegeven dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker verkeert.

Verweerder betwist niet dat er sprake is van een gezinsleven maar voert geen daadwerkelijke fair balance toets uit waarbij er een billijke afweging wordt gemaakt tussen de belangen van de staat en van het individu. Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging.

Verweerder beperkt zich tot een louter theoretisch betoog.

Verweerder schendt zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel.

Op 17.03.2023 diende verzoeker een verzoekschrift strekkend tot schorsing en nietigverklaring bij uiterst dringende noodzakelijkheid van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) in. Deze procedure is nog hangend.

Tweede onderdeel,

een inreisverbod van twee jaar.

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit 1 jaar hoger is.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/44 §1 alinea 1 om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van twee jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar één eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie tot die termijn wordt gekomen.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijke termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd.

Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar de inhoud van artikel 8 EVRM daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval.

De motivering wat betreft de termijn van twee jaar luidt als volgt:

[...]

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die twee jaar werden opgelegd. Verweerder laat dit na.

Bovenstaande motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoekers gezinsleven vermeldt. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben.

Verweerder beperkt zich tot een louter theoretisch betoog.

Deze motivering is niet ernstig.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoekers gezinsleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Er heeft een verhoor plaatsgevonden op 10.07.2023 afgenomen door de politie van WPR Antwerpen. Voor zover uit dit loutere 'verhoor' al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoeker zou kunnen blijken, werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van

het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om de verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst.

Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel door slechts over te gaan tot een stereotiepe motivering zonder concrete elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest) en het hierin vervatte hoorrecht, van de artikelen 62, 74/11, § 1, eerste en vierde lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"1. Artikel 8 EVRM

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 [...]:

"Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad wijst er samen met de verzoekende partij op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, onder meer van het hoger belang van het kind, en dit bij "het nemen van" en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering.

Het lijdt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13septies een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

...

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. ...

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

...

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

...

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38)."

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderlijnde principes van het arrest te worden gerespecteerd.

2. De principes van het hoorrecht

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, §150).

Afwijken van het recht op familieleden kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

De loutere verwijzing naar vermelde vragenlijst evenmin naar de inhoud ervan beantwoordt aan het begrip hoorplicht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven. Dit gebeurt niet door een loutere stereotiepe invulling en de vraag naar het al of niet hebben van familie.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

Het horen moet specifiek betrekking hebben op de voorgenomen beslissing, met name het inreisverbod. In dat kader dienen aan verzoeker duidelijk en uitvoerig de vragen te worden gesteld welke elementen hij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op zijn privéleven en zijn gezondheid.

Verzoeker wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontfangen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738) In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

3. Concrete toepassing

Eerste subonderdeel,

Er werd geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker

De beslissing over het gezinsleven is eenzijdig en dan nog onvolledig, beoordeeld vanuit de situatie van verzoeker.

Bovenstaande motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoekers gezinsleven vermeldt. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben.

Deze motivering is niet ernstig.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoekers gezinsleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Verweerder is niet overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier van verzoeker en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er heeft een verhoor plaatsgevonden op 10.07.2023 afgenomen door de politie. Voor zover uit dit loutere 'verhoor' al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoeker zou kunnen blijken, werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om de verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst.

Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel door slechts over te gaan tot een stereotiepe motivering zonder concrete elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.

Op 17.07.2023 diende verzoeker een verzoekschrift strekkend tot schorsing en nietigverklaring bij uiterst dringende noodzakelijkheid van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) in. Deze procedure is nog hangend.

Verzoeker wenst verder de nadruk te leggen op de materiële motiveringsplicht:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn."

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing hoofdzakelijk met de verwijzing naar de beslissing van de ABS van de gemeente Tessenderlo. Verwerende partij verwijst immers vier keer naar de beslissing

van de ABS van de gemeente Tessenderlo. De beslissing van de ABS van de gemeente Tessenderlo is gebaseerd op de artikelen 143 – 164 van het BW.

Artikel 167,4e lid B.W. is enkel van toepassing indien één van de echtgenoten de Belgische nationaliteit heeft, *quod non in casu*. Wanneer het een huwelijk betreft waarbij twee niet-Belgen betrokken zijn, speelt het Belgische recht niet en moet enkel worden gekeken naar het buitenlandse recht. Dat buitenlandse recht zegt vaak ook iets over de toestemmingsvereiste en over de eventuele sanctiëring van geveinsde huwelijken. Artikel 167,4e lid BW kan hier dus niet worden ingeroepen om het huwelijk te weigeren. Wanneer het buitenlands recht schijnhuwelijken niet kent en/of niet sanctioneert, verschijnt artikel 167,43 lid BW opnieuw ten tonele maar deze keer onder de noemer van de exceptie van de openbare orde. In België wordt immers algemeen aanvaard dat huwelijken waarbij minstens één van de echtgenoten kennelijk niet de intentie heeft om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen strijdig zijn met de Belgische internationale openbare orde.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of verwerende partij heeft onderzocht of het Surinaamse recht de figuur van het schijnhuwelijk kent en/of sanctioneert, en er kan dan ook niet zonder meer in voorliggend geval toepassing gemaakt worden van artikel 167,4e lid B.W.

In casu moet er toepassing gemaakt worden van de bepalingen in de Gezinsherenigingsrichtlijn en de omzetting in nationaal recht die het mogelijk maken een onderzoek te voeren indien er gegronde vermoedens zijn dat het huwelijk dat het recht op gezinshereniging opent een schijnhuwelijk is, en de bepalingen die toelaten de gezinshereniging te weigeren in het geval er vaststaat dat het huwelijk in kwestie effectief een schijnhuwelijk is.

Verwerende partij moet zich op de correcte wettelijke bepaling baseren om de gezinshereniging met de referentiepersoon te weigeren. Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Verwerende partij maakt zich dan ook schuldig aan een schending van de materiële motiveringsplicht door in de bestreden beslissing vier keer te verwijzen naar de beslissing van de ABS van de gemeente Tessenderlo, zonder meer.

De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing redelijkerwijze niet verantwoorden. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan verwerende partij als administratief bestuur onderworpen is. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel aan verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Gelet op de Nederlandse nationaliteit van de partner van verzoeker diende de Gezinsherenigingsrichtlijn toegepast te worden.

In overweging 28 van de richtlijn worden schijnhuwelijken omschreven als huwelijken die zijn aange-gaan met als enig doel het in de richtlijn neergelegde recht van vrij verkeer en verblijf te kunnen genieten, waarop anders geen aanspraak zou kunnen worden gemaakt.

Een huwelijk kan niet als een schijnhuwelijk worden beschouwd louter omdat het een immigratievoordeel of enig ander voordeel oplevert. De kwaliteit van de relatie is irrelevant voor de toepassing van artikel 35." (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 inzake richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313 definitief, blz. 15-17)

Verder verwijst de Commissie naar de handleiding schijnhuwelijken die betrekking heeft op schijnhuwelijken tussen EU-burgers en onderdanen van derde landen in het licht van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, om ook voor gezinshereniging met derdelanders als richtsnoer te fungeren, in het bijzonder op het gebied van onderzoeksinstrumenten en - technieken en grensoverschrijdende samenwerking (zie Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014.

(https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf).

Daaruit blijkt dat om van een schijnhuwelijk te spreken er op zijn minst sprake moet zijn van artificieel gedrag, de wil te bedriegen voordat, en op het moment dat, beide partijen in het huwelijk treden. Als een huwelijk oprecht begint maar later de wil tot een duurzame relatie verdwijnt is het geen schijnhuwelijk. Het enige doel van het huwelijk moet zijn om een verblijfsvoordeel te krijgen. Het loutere feit dat een huwelijk een verblijfsvoordeel oplevert maakt het geen schijnhuwelijk.

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet in een individualiseringsplicht: "In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van

zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

De verwerende partij baseert zich enkel op de beslissing van de ABS van de gemeente Tessenderlo, die zich op zijn beurt enkel baseert op het advies van het parket. Er is geen sprake van een eigen onderzoek. In casu heeft de verwerende partij het advies van het parket overgenomen zonder het te toetsen aan de specifieke omstandigheden van verzoeker en zijn partner en de concrete elementen in het dossier. Daarnaast werd er geen rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker en zijn partner, die over de Nederlandse nationaliteit beschikt.

Van een zorgvuldig bestuur kan worden verwacht dat zij een individueel onderzoek voert per dossier, en het toepasselijk recht correct onderzoekt en toepast, quod non. Om al deze redenen schendt verwerende partij de hierboven vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker kan dan ook niet akkoord gaan met de bestreden beslissing en wenst de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring ervan te bekomen.

Dat verwerende partij er niet in slaagt om toepassing te maken van de correcte wettelijke bepalingen komt de kwaliteit van de beslissing niet ten goede en maakt het bijzonder moeilijk voor verzoeker om zijn beroepsmogelijkheden in te schatten. Het tast de draagkracht van de motivering voor de bestreden beslissing op fundamentele wijze aan en maakt een schending uit van de motiveringsplicht in de zin van art. 3 van de wet van 29 juli 1991, en als Unierechtelijk rechtsbeginsel.

Tweede subonderdeel,

Wat betreft de toepassing van artikel 3, 8 en 12 EVRM, artikel 41 Handvest, artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

Er is geen echt hoorrecht gerespecteerd. De enkele gestelde vragen zijn louter formeel.

Het begrip van artikel 8 EVRM is overigens ruimer dan het loutere familie- en gezinsleven. Het betreft ook het privéleven (zie UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018 in de zaak RvV 215 090 inzake Okoidigun t. Belgische Staat, gevoegd in bijlage).

Als verzoeker op een correcte wijze was gehoord had hij gewezen op de zijn duurzame relatie met mevrouw [A.] en dat al de belangen van het gezin en van hemzelf in België zijn. Dat mevrouw [A.R.] over duurzaam verblijfsrecht op het Belgisch grondgebied beschikt. Dat zij elkaar leerden kennen in het Centraal station te Antwerpen en sindsdien onafscheidelijk zijn. Dat hij dan ook vrij snel gaan inwonen is bij mevrouw [A.]. Dat zij de intentie hebben te huwen. Dat verzoeker daarnaast ook lid is van de presbyteriaanse kerk van Ghana te Antwerpen. Dat hij daar lid is van de muziekbond. Dat hij de daar de drummen bespeelt. Dat hij hierdoor verschillende intensieve sociale contacten met andere kerkgangers onderhoudt. Dat hij ook actief is in een voetbalteam in Antwerpen, met name [...] Antwerpen. Dat hij door zowel zijn culturele als sportieve engagementen een brede vrienden- en kennissenkring uitgebouwd heeft tijdens zijn verblijf in België. Dat hij op weliswaar korte termijn het centrum van zijn belangen in België gevestigd heeft.

Verzoeker wenst te benadrukken dat de ernst van zijn relatie met mevrouw [A.] ook blijkt uit de gevoegde stukken. Uit stukken 2 en 3 blijkt immers dat mevrouw [A.] benadrukt en bevestigt dat ze een duurzaam koppel vormen, dat zij heel veel tijd doorbrengen samen en dat zij samen een toekomst willen opbouwen. Dat de gehele Ghanese gemeenschap hen kent als koppel. Mevrouw [A.] bevestigt tevens dat verzoeker steeds bij haar heeft gewoond.

Te buiten gelaten de schending van het hoorrecht is verzoeker van mening dat ook artikel 8 EVRM op zich is geschonden.

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Zo werd er geen rekening gehouden met het bovenstaande. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en rechtsleer aangaande artikel 8 EVRM. Nergens gaat verweerder over tot de fair balance toets. De beslissing is dus niet op een zorgvuldige wijze voorbereid noch gestoeld op een correcte feitenvinding.

Het respecteren van een ernstig hoorrecht zou tot een andere beslissing hebben geleid."

2.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite worden weergegeven op basis waarvan dit verbod wordt opgelegd. Verzoeker wordt zo een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat hij reeds een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juli 2020, hem betekend op 20 juli 2020.

De duur van het inreisverbod wordt vervolgens bepaald op twee jaar. Er wordt gewezen op het gegeven dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Nog wordt opgemerkt dat verzoeker zijn aanwezigheid in België verklaart door de aanwezigheid van zijn Nederlandse vriendin, maar gewezen op de weigering van voltrekking van het huwelijk met deze Nederlandse onderdaan door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Dit vormt volgens verweerder een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Nog stelt verweerder dat “*hoe dan ook*” niet blijkt dat een gezinsleven enkel mogelijk is in België en dit niet mogelijk is in verzoekers land van herkomst. Hij wijst erop dat verzoeker en zijn partner wisten dat het ingeroepen gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfs-situatie. Hij stelt dat moderne communicatiemiddelen de betrokkenen ook in staat kunnen stellen om tijdens een scheiding in nauw contact te blijven. Hij motiveert vervolgens dat verzoeker nog aanhaalt verschillende familieleden te hebben in België, maar niet blijkt dat er sprake is van enig band van afhankelijkheid met deze familieleden waardoor geen sprake is van een beschermenswaardig familie-leven. Ten slotte stelt hij vast dat verzoeker geen medische problemen heeft en verklaart kerngezond te zijn. Rekening houdend met al deze gegevens en vaststellingen acht verweerder een inreisverbod voor twee jaar proportioneel.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend en een vroegere beslissing tot verwijdering niet is uitgevoerd – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig en proportioneel achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. De Raad volgt verzoeker niet in zijn standpunt dat er enkel sprake is van een stereotiepe motivering. Al zeker toont verzoeker hiermee nog niet aan dat de voorziene motivering niet afdoende is.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.5. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de relevante bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”.

2.7. Zoals reeds werd gesteld, berust het bestreden inreisverbod op een dubbele grondslag. Verzoeker krijgt zo een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet. Beide grondslagen volstaan elk op zichzelf genomen reeds om het opleggen van het inreisverbod te rechtvaardigen. In de eerste plaats wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat hem in het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee dit inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. In de tweede plaats wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juli 2020 dat verzoeker ter kennis werd gebracht op 20 juli 2020. Verzoekster betwist deze motieven niet.

2.8. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. In dit verband wordt in de parlementaire voorbereiding het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor een duurtijd van twee jaar. Hiervoor wordt verwezen naar de voorgaande bespreking. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, heeft verweerder de duur van het inreisverbod bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken, waaronder de ingeroepen relatie met zijn Nederlandse partner, de vaststelling dat verzoeker trachtte een huwelijk af te sluiten zonder dat hiermee een duurzame relatie wordt beoogd en het gebrek aan beschermenswaardig gezins- of familieleven. De voorziene motivering inzake de duur van het inreisverbod reflecteert een individueel onderzoek waarbij verschillende elementen die verzoekers situatie kenmerken worden betrokken. Aldus blijkt wel degelijk dat verweerder de voorliggende gegevens heeft afgewogen bij zijn besluit om een inreisverbod voor twee jaar op te leggen. Verzoeker houdt volkomen onterecht voor dat deze duur van het inreisverbod enkel is ingegeven door het gegeven dat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten of door theoretische overwegingen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat verweerder er gelet op de voorliggende gegevens niet voor heeft geopteerd om de maximumduur van drie jaar te bepalen, maar wel de termijn heeft teruggebracht tot twee jaar.

2.9. Verzoeker is van mening dat verweerder geen correcte beoordeling heeft doorgevoerd inzake zijn relatie met een Nederlandse vrouw en artikel 8 van het EVRM.

2.10. In eerste instantie bekritiseert verzoeker het gegeven dat verweerder voor zijn beoordeling inzake zijn relatie met een Nederlandse vrouw in belangrijke mate steunt op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de huwelijksvoltrekking, omdat het beoogde huwelijk niet was gericht op het tot stand brengen van een duurzame partnerrelatie, maar louter op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Verzoeker geeft aan de correctheid en wettigheid te betwisten van deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. In dit verband merkt de Raad evenwel op dat deze laatste beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep en de Raad ter zake ook geen rechtsmacht heeft. Indien verzoeker en zijn partner zich niet akkoord konden verklaren met deze beslissing dienden zij zich te wenden tot de familierechtbank. Op de zitting deelt de advocaat van verzoeker evenwel mee dat zij geen instructie heeft ontvangen om beroep in te stellen tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verweerder kon in zijn beslissing wel degelijk verwijzen naar deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, die in het rechtsverkeer is en waarvan hij de wettigheid dus kon aannemen.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat verweerder er niet mee kon volstaan om het advies van het parket over te nemen zonder over te gaan tot een eigen onderzoek in het licht van zijn specifieke situatie en deze van zijn Nederlandse partner, merkt de Raad op dat verweerder enkel heeft vastgesteld dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksvoltrekking weigerde, dit na negatief advies van het parket, zonder dat blijkt dat hij zelf zijn beslissing steunde op dit advies. Verzoeker lijkt er ook aan voorbij te gaan dat thans niet de situatie voorligt waarin het al dan niet erkennen van een buitenlandse huwelijksakte in België aan de orde is, maar wel de situatie waarbij verzoeker en zijn Nederlandse partner in België een huwelijk wensten aan te gaan dat door de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand evenwel werd geweigerd. Voor de huwelijksafsluiting in België is enkel de ambtenaar van de burgerlijke stand bevoegd. Gelet op dit alles kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder diende te onderzoeken *“of het Surinaamse recht de figuur van het schijnhuwelijk kent en/of sanctioneert”*.

Het betoog van verzoeker als zou verweerder zelf in zijn beslissing toepassing maken van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek mist ook feitelijke grondslag. Verweerder wijst, wat de beoordeling van het ingeroepen gezinsleven betreft, enkel op de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking door de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand. Met zijn betoog dat verweerder er niet in zou slagen toepassing te maken van de correcte wettelijke bepalingen of het toepasselijke recht correct te onderzoeken en toe te passen, gaat verzoeker eraan voorbij dat de bestreden beslissing geen beslissing inhoudt tot weigering van huwelijksvoltrekking of erkenning van het huwelijk, maar enkel inhoudt dat verzoeker met toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd. In zoverre verzoeker aanvoert dat verweerder zou hebben nagelaten een correcte wettelijke bepaling te vermelden om de gezinshereniging te weigeren, gaat hij er nog aan voorbij dat hij op geen enkel ogenblik een aanvraag tot gezinshereniging indiende. Dit betoog is dus evenmin dienstig.

Los van de vraag naar de relevantie van zijn betoog ter zake, kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij voorhoudt dat in zijn situatie toepassing diende te worden gemaakt van de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, of de nationale bepalingen ter omzetting van deze richtlijn. Deze richtlijn heeft, overeenkomstig zijn artikel 1, tot doel de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Overeenkomstig artikel 2, a) wordt voor deze richtlijn onder onderdaan van een derde land verstaan eenieder die geen burger van de Unie is. Verzoeker zelf heeft echter geen wettig verblijf en zijn partner is verder Nederlandse. Daarenboven is er in de huidige stand van zaken ook geen sprake van een huwelijksband, nu de huwelijksafsluiting in België niet werd geweigerd.

2.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met de Nederlandse vrouw met wie hij in België in het huwelijk wenste te treden. Hij stelt dat dit gezinsleven niet in rekening is gebracht en de beoordeling ter zake onzorgvuldig en onredelijk is, nu geen specifieke elementen inzake dit gezinsleven worden vermeld. De motivering ter zake is volgens hem louter stereotiep. Hij stelt dat, inzake artikel 8 van het EVRM, verweerder er niet mee kon volstaan te verwijzen naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, maar zelf een nauwkeurig en grondig onderzoek diende te voeren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder wel degelijk rekening hield met de door verzoeker ingeroepen gezinssituatie. Deze motivering kan niet zonder meer als stereotiep worden afgedaan, nu hierin wordt ingegaan op de concrete individuele situatie van verzoeker. Verweerder oordeelde in dit verband als volgt:

“Uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene op 21.12.2022 een huwelijksaangifte in Tessenderlo deed met de Nederlandse mevrouw [S.S.]. Op 01.06.2023 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt (dd. 30.05.2023), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registeren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. De weigering van registratie van het huwelijk vormt aldus een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, Suriname, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw [S.] niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als mevrouw [S.] wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkenen in staat stellen om tijdens een scheiding in nauw contact te blijven met elkaar.”

Verzoeker houdt onterecht voor dat verweerder het bestaan van een gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM niet betwist.

De Raad wijst erop dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van *“oprechtheid”* kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie.

Verzoeker betwist niet dat de huwelijksaangifte die hij en zijn Nederlandse partner deden werd geweigerd, omdat werd vastgesteld dat dit voorgenomen huwelijk niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. De Raad kan enkel vaststellen dat deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand in het rechtsverkeer is, zodat niet blijkt dat verweerder hiernaar niet vermocht te verwijzen. Meer zelfs, op de zitting deelt de advocaat van verzoeker mee dat zij geen instructie heeft ontvangen om beroep in te stellen tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Nu volgens de bevoegde instantie het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk betreft en hiermee dus minstens in hoofde van een van de partners louter een verblijfsrechtelijk voordeel wordt beoogd, beslissing die bovendien niet het voorwerp uitmaakt van enig beroep, kon verweerder in alle redelijkheid oordelen dat deze beslissing een contra-indicatie vormt van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand dateert ook van 1 juni 2023, en dus van korte tijd voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat evenmin blijkt dat het onzorgvuldig is waar verweerder zich voor zijn beslissing steunde op de vaststellingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand, zonder het onderzoek naar de oprechtheid en duurzaamheid van de relatie volledig over te doen.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nieuwe gegevens of elementen in dit verband gekend waren of dienden te zijn die alsnog konden wijzen op een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven en die onterecht niet in rekening zijn gebracht. De door verzoeker thans bijgevoegde, eerder korte, verklaring van zijn Nederlandse partner waarin zij meedeelt dat zij en verzoeker nog steeds wensen te huwen, vijf foto's en een stuk van het AZ Diest waaruit blijkt dat mevrouw een miskraam had in oktober 2022 zijn niet van aard dat deze hierover anders kunnen doen oordelen. Hiermee blijken geen wezenlijk nieuwe gegevens in vergelijking met de gegevens zoals deze ook reeds voorlagen bij de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Nu verzoeker niet kan overtuigen dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing alsnog concrete aanwijzingen voorlagen van een beschermenswaardig gezinsleven, blijkt niet dat hij zich dienstig op het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM kan beroepen in het kader van de huidige procedure.

Daarenboven gaat verzoeker er aan voorbij dat verweerder evenzeer verder heeft gemotiveerd voor zover alsnog een beschermenswaardig gezinsleven zou komen vast te staan. De bestreden beslissing bevat aldus wel degelijk ook een verdere proportionaliteitsafweging. Hij motiveert dat “hoe dan ook” de bestreden beslissing geen disproportionele inbreuk uitmaakt op het recht op gezins- of familieleven. Hij stelt vast dat verzoeker niet kan aantonen dat hij het ingeroepen gezinsleven enkel in België kan leiden en hij dit niet kan ontwikkelen in zijn land van herkomst. Hij benadrukt ook dat zowel verzoeker als zijn partner vanaf het begin wisten dat het ingeroepen gezinsleven in België precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van verzoeker. Hij merkt ten slotte op dat verzoeker en zijn partner tijdens een scheiding contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen.

Uit de voorliggende gegevens blijkt inderdaad dat verzoeker op geen enkel ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Zoals verweerder terecht stelt, moeten hij en zijn Nederlandse partner zich er dus vanaf het begin van bewust zijn geweest dat het ingeroepen gezinsleven, omwille van verzoekers precaire verblijfssituatie, eveneens een precair karakter kende. Het EHRM heeft reeds duidelijk geoordeeld dat wanneer dit het geval is, de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). De Raad acht de verwijzing door verzoeker naar rechtspraak van het EHRM inzake gevestigde vreemdelingen niet relevant. Verzoeker is immers geen in België gevestigde vreemdeling. Artikel 8 van het EVRM kan geenszins zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

Verzoeker blijft in gebreke de in zijn situatie vereiste bijzonder uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen. Hij gaat ook nergens concreet in op de motieven in de bestreden beslissing waarom in geen geval sprake is van een disproportionele maatregel. Zo weerlegt hij de vaststelling niet dat geenszins blijkt dat hij definitief zou worden gescheiden van zijn Nederlandse partner, nu niet blijkt dat het ingeroepen gezinsleven niet evenzeer kan worden ontwikkeld in zijn land van herkomst. Hij brengt geen concrete, noemenswaardige hinderpalen naar voor die maken dat het ingeroepen gezinsleven niet evenzeer op een normale en effectieve wijze kan worden beleefd in zijn herkomstland. Hij weerlegt de motivering ook niet dat hij en zijn partner tijdens een scheiding contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen.

Zelfs voor zover alsnog een beschermenswaardig gezinsleven zou moeten worden aangenomen, kan dus in geen geval worden vastgesteld dat de bestreden beslissing hier disproportioneel op ingrijpt. Verzoeker toont niet aan dat enig aspect ter zake ten onrechte niet in rekening is gebracht of de beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betwist daarnaast de verdere motivering in de bestreden beslissing ook niet dat, in zoverre hij nog andere familieleden heeft in België, niet blijkt dat deze familiebanden als gezins- of familieleven worden beschermd onder artikel 8 van het EVRM, nu geen sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden.

Verzoeker toont ten slotte ook niet concreet aan dat hij voor het overige duurzame sociale en/of economische banden heeft opgebouwd in België die als privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen worden gekwalificeerd. Loutere beweringen dat hij hier een brede vrienden- en kennissenkring zou hebben, sociale en sportieve engagementen zou zijn aangegaan of intussen het centrum van zijn belangen in België zou hebben gevestigd, die op geen enkele wijze worden geconcretiseerd of gestaafd, kunnen in dit verband niet volstaan. Nu zijn verblijf in België steeds precair was, blijkt ook niet dat verzoeker enige rechtmatige verwachting kon hebben dat hij hier een privéleven kon opbouwen. Evenmin liggen verder concrete hinderpalen voor die verzoeker verhinderen om opnieuw een privéleven te leiden in zijn land van herkomst of elders. In deze situatie blijkt niet dat in het voorliggende geval sprake kan zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

In zijn verzoekschrift spreekt verzoeker nog van een duurzame relatie met mevrouw R.A. en van de gegevens dat hij lid is van de presbyteriaanse kerk van Ghana in Antwerpen en van een muziekbond en

dat hij actief is in een voetbalteam in Antwerpen. Dit betoog lijkt evenwel vreemd te zijn aan verzoekers situatie. Minstens vinden deze elementen geen enkele steun in de stukken van het administratief dossier en ontbreekt elk begin van bewijs ter zake. Hierop wordt dan ook niet verder ingegaan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.12. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat, bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan, enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht. Hij toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij toont niet met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen, zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan verder niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder heeft evenwel geen toepassing gemaakt van deze wetsbepaling.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.13. Er blijkt verder niet dat verzoeker dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is immers een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en geen beslissing tot verwijdering.

2.14. In zoverre verzoeker zich nog beroept op een schending van artikel 41 van het EU-Handvest wordt opgemerkt dat uit de bewoordingen hiervan duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich dienstig op dit artikel kan beroepen in de huidige procedure.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van het Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het wordt niet betwist dat het bestreden inreisverbod kadert binnen de Terugkeerrichtlijn en dat hiermee uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet eveneens worden aange-merkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Verzoeker betwist op zich niet dat hij is gehoord door de politiediensten op 10 juli 2023, dit is kort voorafgaand aan het opleggen van het inreisverbod. Hij betoogt evenwel dat de enkele hem gestelde vragen louter formeel waren en hij aldus niet op correcte wijze is gehoord. Hij stelt nog niet specifiek te zijn gehoord wat betreft het opleggen van een inreisverbod.

Verzoeker betwist echter niet dat hij verklaringen heeft kunnen afleggen over zijn familieleden in België, over eventuele gezondheidsproblemen en over de redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Aldus blijken er wel degelijk relevante en pertinente vragen te zijn gesteld. De Raad begrijpt niet wat verzoeker precies bedoelt met “*louter formele*” vragen. Al zeker duidt hij niet concreet op welke wijze de hem gestelde vragen hem niet voldoende in de mogelijkheid stelden om op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te brengen wat het opleggen van een inreisverbod betreft. Hij geeft niet aan dat er zich concrete problemen voordeden tijdens het gehoor.

Er wordt nog op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr.

blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu brengt verzoeker geen specifieke omstandigheden naar voor die hij in het kader van het hoorrecht nog had kunnen aanvoeren en die hadden kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Hiervoor kan worden verwezen naar de voorgaande bespreking.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.15. Het door verzoeker ingeroepen beginsel audi alteram partem heeft dezelfde inhoud als het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht binnen het recht van de Europese Unie (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727). Er kan dus worden volstaan met een verwijzing naar voorgaande bespreking.

2.16. Waar verzoeker ten slotte de schending aanvoert van de artikelen 3 en 12 van het EVRM en het vertrouwensbeginsel, moet worden vastgesteld dat elke toelichting ontbreekt inzake de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze artikelen of dit beginsel heeft miskend. Deze onderdelen van de middelen zijn dan ook, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker niet aantoont dat hij zijn huwelijksplannen onmogelijk kan realiseren in zijn land van herkomst.

2.17. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS